

El 'govern' de Carlos Carrizosa

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Carlos Carrizosa, al Parlament, en públic, sempre parla en castellà. Suposo que s'hi sent més còmode. En comptades ocasions, se'l sent parlar en català, per televisió o en altres mitjans. Només, per exemple, en entrevistes en què l'entrevistador li parla en català o en situacions anàlogues i sempre molt tancades. Hi ha un detall, però, que em crida l'atenció: al Parlament, tot i que el seu discurs sigui sempre en castellà, habitualment diu "govern" –mai "gobierno"– per referir-se a aquesta institució catalana.

És un tic que, per banal que pugui semblar, estic convençut que mereix una anàlisi, ni que sigui breu, com la que assajaré de fer en aquest article perquè ens pot revelar tot de coses interessants d'aquest líder d'un partit que, encara que no ho reconegui, tots sabem que va néixer contra el català.

En primer lloc, vagi per davant que sempre he pensat que intercalar paraules en un idioma diferent d'aquell amb què fas el discurs és una arbitrietat difícilment justificable des de la lògica i molt més difícil encara des de la lingüística. És una teoria que tinc molt reflexionada i que he publicat en més d'una ocasió, però com que ara no ve al cas, quedem-nos només amb el fet que, quan algú ho fa, sempre actua mogut per una determinada intenció.

Per què, doncs, el senyor Carrizosa diu sempre "govern" encara que parli en castellà? D'aquest fet objectiu, només se'n pot fer una deducció que també em sembla objectiva: la paraula *gobierno* no li serveix per a referir-se al govern català encara que faci tot el discurs en castellà. I això hauria d'inquietar els seus votants.

El senyor Carrizosa parla en castellà –ja ho he dit abans– segurament perquè s'hi sent més còmode i té tot el dret legal de fer-ho, però em fa l'efecte que aquesta no deu ser l'única raó. A parer meu, pretén, alhora, fer un ús simbòlic de la llengua, en un intent de demostrar als seus electors que és prou valent i abnegat com per mantenir heroicament el castellà arriscant-se a patir les terribles conseqüències que li pot comportar una actitud així, davant dels pèrfids independentistes que ostenten el poder i que, amb les seves idees supremacistes i excoelents, volen foragitar el castellà del país. En canvi, malgrat tot, curiosament, se sent impel·lit a fer breus desconnexions de la llengua del seu discurs i dir "govern" quan es refereix a aquesta institució catalana. Analitzem-ho.

UNA ACTITUD INNOCENT?

Podria ser que l'ús de la paraula *govern* a què ens referim fos totalment innocent. Podria ser que fos producte de deixar-se dur pel costum que moltes persones tenen d'intercalar, en un discurs en castellà, certes paraules emblemàtiques en català, pràctica de la qual s'hauria contaminat involuntàriament i sense cap intenció. Però, francament, em nego a creure en aquesta possibilitat, tractant-se com es tracta d'un polític que, en públic, actua sempre políticament i que troba, en els gestos, com més ostensibles, millor, la seva manera estel·lar de comunicar-se amb el seu electorat.

Crec, en canvi, que aquest tic obeeix a diverses circumstàncies que, ben analitzades, ens poden donar una mica de llum sobre el pensament d'aquest polític. D'una banda, dir "govern" parlant en castellà, a casa nostra, és aquella caritativa concessió que la llengua poderosa fa a la feble. Una mesura de gràcia que permet que les paraules emblemàtiques es mantinguin en la llengua original trencant tota lògica lingüística i que, víctimes de la síndrome d'Estocolm col·lectiva que ens afecta des de fa dècades, els catalans, en general, rebem

El senyor Carrizosa ens hauria d'explicar per què el castellà no li serveix per a anomenar el govern de Catalunya

cofois com un amable gest condescendent de qui, en realitat, remena les cireres. Tot i que les remeni en castellà.

El castellanoparlant d'origen, aprofitant-se de la situació que es viu a Catalunya, on el castellà és la llengua dominant, es permet fer tot el discurs en la seva llengua, però, quan es tracta de referir-se a institucions o a certs topònims, ho fa magnànimament en català perquè no sigui dit que no té respecte per la llengua dominant. I el castellanoparlant, quan s'expressa en castellà, imita aquest costum, que té patètiques i estèrils pretensions de reivindicació lingüística. Doncs el senyor Carrizosa s'hi hauria deixat dur també perquè, a casa nostra, és l'opció menys marcada i, per tant, la que li sembla que li generarà menys problemes. Malgrat tot, crec que aquesta seria una explicació massa simple per mirar d'entendre l'actitud del senyor Carrizosa, que obeeix, a parer meu, a raons molt més complexes, que tractaré d'explicar a continuació.

UN SENYAL DE MENYSPREU?

De fet, crec que s'ha d'anar una mica més enllà, perquè em sembla intuir, en l'actitud del senyor Carrizosa, una certa ironia. Ironia que caldria interpretar, sens dubte, com a menyspreu per les persones que avui representen aquesta institució. Com que el seu partit s'ha atipat de dir que l'actual Govern de Catalunya i tots els anteriors d'ençà de Jordi Pujol només governen per als catalanoparlants, seria una manera irònica de referir-s'hi: com que vostès només pensen en els catalanoparlants de mena, els anomeno "govern" quan parlo en castellà per deixar-los en evidència i perquè tothom vegi com són d'excoelents i el greuge que fan als catalans de parla castellana.

Aquesta actitud burleta estaria en plena consonància amb el tarannà d'aquest polític i amb el seu habitual escàs respecte per les institucions cata-

lanes, aquelles que diu que serveix, i amb la mala educació i l'estil barroer a què ens té acostumats. Efectivament, el fet que un diputat que cobra el seu sou de l'erari públic es refereixi amb menyspreu a una institució pública de manera sistemàtica seria simplement intolerable. Però no tan sols això, sinó que constituiria també una manca de respecte a la llengua catalana perquè el senyor Carrizosa n'estaria fent un ús fraudulent i utilitzant-la precisament contra ella mateixa, fument-se del sentir de molts catalans que paguem el seu sou i que tenim una especial sensibilitat pel nostre idioma.

UN SENYAL DE RESPECTE?

Però és que, fixeu-vos-hi bé, estimat lector, si no fos això, hi podria haver encara una raó més profunda perquè, gratant una mica més en la psicologia humana, no seria pas un disbarat considerar tot el contrari: que el senyor Carrizosa se sentís impel·lit a dir "govern" precisament per demostrar el seu respecte cap a aquesta institució catalana. Però això delataria una profunda convicció –latent, naturalment, potser, fins i tot, inconscient– que la llengua pròpia de Catalunya, lluny del que sempre predica el seu partit, és, efectivament, el català i no pas el castellà. Per tant, per deixar clar que el govern de què parla és el de Catalunya, per anomenar-lo, utilitzaria la que, en el fons, considera que és la llengua natural d'aquest país i donaria per descomptat que el discurs del seu partit es fonamenta en una mentida demagògica i populista i que es mou per interessos purament electoralistes. Perquè si, tal com propugna Ciutadans, el castellà també és una llengua de Catalunya, com és que no li serveix per referir-se a una institució d'aquest país? Aquesta possibilitat deixaria en carn viva la doble moral d'un polític, que difon unes idees que li ofereixen rendibilitat política però que, en realitat, no formen part de la seva veritable concepció de les coses.

El senyor Carrizosa ens hauria d'explicar molt a poc a poc perquè el castellà no li serveix per a anomenar el govern de Catalunya. I més li valdria fer-ho clarament, sense eufemismes demagògics ni circumloquis per fugir d'estudi. Perquè si no ens ho explica en negre sobre blanc, jo no puc per més que creure'm la teoria que acabo d'exposar.